

1994./11. - **1977. január 6-án világra jött egy kislány, aki a keresztségben a Krisztina nevet kapta.** A család örvendezett, különösen a nagymama és a keresztyanya.

Ők már sejtették, hogy a legtöbb örömük nekik lesz a cseperedő csemetében, ahogyan az egy művész-famíliában lenni szokott.

A Bak-jegyében született Kriszta ugyanis a Bán Teodóra - Keveházi Gábor táncos- és házaspár gyermeke.

ELSŐ TÉTEL

Teltek-múltak az évek, és Kriszta - ahogyan az ugyancsak lenni szokott - balerina akart lenni. Kiderült, hogy nemcsak aranyos, mint minden kisgyerek, hanem nagyon is ügyes. Mit volt mit tenni, taníttatták az alaplépésekre, majd amikor eljött az ideje, beírták a Balettintézetbe.

Pedig korántsem erőltették. A kislány maga döntötte el, hogy ezt a pályát választja.

Az első tétel könnyeit olyan kellemetlen események fakasztották, mint például egy megcélzott külföldi balettverseny előtt egy váratlan sérülés. Ilyenkor aztán fölvetődik a kérdés: érdemes ezt egyáltalán tovább csinálni? Hiszen más pályán sokkal kisebb kockázattal és kevesebb befektetéssel érhetők el sikerek. De végül győzött a tánc iránti szerelem, az elhivatottság és más hasonló pozitív tulajdonság. Krisztina táncos életének első tételében tehát csak a lemondást, a fáradságot és a fájdalmat tapasztalta meg. A sikerek még vártak magukra.

MÁSODIK TÉTEL

A Malév Boeing-gépe simán fogott betont a londoni Heathrow repülőtérének leszállópályáján. Alig fél óráig tartott az út a jópofán konzervatív, zömök, fekete taxival a főváros New Hammersmith kerületébe: a sofőr egy hagyományos, előkertes ház előtt állt meg. Az épület a Royal Ballet School kollégiuma. Ez Krisztina ideiglenes lakóhelye - szeptembertől. A kétágyas szobában egy angol kislánnyal lakik együtt, aki a ruhásszekrénytől kezdve a hűtőszekrényig mindent hazulról hozott. Ilyen „apróságokkal” is igyekeznek a megszokott otthon illúzióját kelteni. Kriszti csupán az emlékeivel rendezhette be új szobáját. Az első napok az ismerkedéssel teltek. Az angol növendékeken kívül két-két japán és spanyol lány alkotja az évfolyamot. A felső tagozatos haladókét. A kollégiumban meglehetősen nagy az önállóság, felnőtteknek tekintik őket, csupán azt várják el tőlük, hogy távozáskor egy füzetbe jegyezzék be úticéljukat. London nem éppen kisváros a maga magyarországnyi lakosságával. Akármilyen megeshet ott egy eltévedő idegennel. No, de ne borzoljuk a féltő hozzátartozók idegeit! Az intézet vezetői tudományos alapossággal igyekeznek megelőzni a malőröket, s vezetnek be újdonsült tanítványaikat a London-dzsungel rejtelseibe. Persze, nem az alvilágéba, hanem megtanítják őket arra, hogyan is kell Londont használni: miként kell orvoshoz fordulni, hogyan lehet pénzhez jutni a bankban, hogyan kell színházjegyet rendelni és ezer más hasonló, praktikus dolgot elintézni. Mert ugyebár az sem biztos, hogy levélbélyeget a postán lehet beszerezni. A kollégiumtól nem messze van a Covent Garden próbaterme, ahol a balettiskola is működik. A nagy művészeket tehát testközelből ismerhetik meg. Az igazgatónő, dame Merle Park, világhírű balettáncos, aki nagy gondot fordít tanítványai stílusára és kifogástalan testtartására. A Királyi Balett válogatott növendékei kemény napirend szerint tanulnak reggel nyolctól, estig. A délelőtti különböző szakmai órákkal telik: emelések gyakorlása, pas de deux-óra, repertoárbővítés, spiccóra, karaktertáncok tanulása, társastáncóra, modern táncok kurzusa, színészmesterség és végül testépítő edzés. Délután a szellemiek következnek, amiket

a külföldiek számára megtoldanak angol nyelvórával és tánc történeti stúdiókkal. Már a második tételnél tartunk - igaz, csak a legelején -, de siker még mindig sehol. És egy cseppnyi örömkönnny sem hullott. Annál több a búcsúzáskor. A családi körben elfogyasztott búcsúébredés után, a repülőtéren, és Londonban, amikor a gondviselők hazatértek. És talán azóta is a párnára hullik esténként néhány könny-gyöngy. Álmában pedig a jól ismert kedves hazai tájakon barangol: a Pasaréten, a Duna-parton, a Margitszigeten, a Váci utcában és persze az Opera és a Balettintézet környékén.

HARMADIK TÉTEL

Ez a fantázia tétele. Vagy a megvalósuló álmoké. Krisztina majd hazalátogat karácsonykor, húsvétkor és a nyári vakáció idejére. Élvezi a régi, kedves, megszokott környezetet és benne a számára legkedvesebbeket. Fölszed pár dekát, hisz oly nehéz ellenállni a nagymama finom főztjének, a hazai ízeknek. És mesél, mesél reggeltől estig. Mindenkit igyekszik beavatni új életének örömeibe, gondjaiba. A búcsúzás már nem annyira szívszorító, hiszen nem olyan rossz hely az a London. Nincs is akkora köd, és meg lehet szeretni azt az emberdzsungel nagyvárost is.

És hamarosan már nemcsak a próbaterem korlátjánál lendülhet Krisztina lába, hajladozhat a dereka. Igazi színpadon, igazi kosztümben táncolhatja kedvenc szerepét, tegyük föl A hattyúk tavából. Kép és szöveg: ZÉTENYI ZOLTÁN